

HEATHER TUCKER

FATA DIN LUT

TUCKER, HEATHER

R **Fata din lut** / Heather Tucker. - București : RAO Distribuție, 2018
ISBN 978-606-006-046-8

821.111

TULPIA ATATI

RAO Distribuție
Str. Bârgăului, nr. 9-11, sect.1, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

HEATHER TUCKER
The Clay Girl

Copyright © Heather Tucker, 2016

Publicat prin înțelegere cu Westwood Creative Artists, Ltd.
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
Cristina-Mihaela Tripon prin Lingua Tradom

© RAO Distribuție, 2016
Pentru versiunea în limba română

2018

ISBN 978-606-006-046-8

UNU

Casa cu surori în care locuiam s-a prăbușit – din nou.
Mătușile noastre ne-au luat în grija lor.

Mi se ridică părul pe ceafă când aud dangătul clopotelor catedralei St. Patrick. Trec tiptil pe lângă surorile mele care dorm și mă furișez afară pe ușa casei mătușii Elsie, spre fântâna dorințelor. Pe grătarul de fier este gravat „1953“, anul în care am ieșit din apă și am devenit fată. Arunc o piatră netedă, îmi pun o dorință. *Pietricică albă, lasă-mă să stau aici toate nopțile.*

A doua piatră poartă cu ea o vrajă. *Abracadabra, nicio mărgănu te poate avea.*

A treia piatră, o ofrandă, o rugăciune. *O, Mântuitor al copiilor suferinzi, ferește-ne de Mătușa Corupția Morală.* Sacrificiul e înghițit. *Gata, am făcut-o, Jasper. Vom fi în siguranță acum.*

Intru în casă și mă strecor în ascunzătoare, lipindu-mi obrazul de un covoraș care miroase ca un costum de bătrân.

Sunetul scos de roțile care trec peste grătar mă fac să sar în sus. Mă uit prin crăpătura dintre draperii. O mașină care poartă inscripția POLIȚIA MONTREAL se furișează ca o panteră de-a lungul bordurii. *Isuse, s-au întors.*

Papucii mătușii lipăie pe hol când merge să deschidă ușa. Niște ghete, mari cât o cutie de scule, pășesc înăuntru, strivind sub talpă florile albastre de pe carpetă.

– Voiam să verific dacă totul este aranjat, doamnă.

– Mama lor este la St. Mary. Am pregătit fetele.

– Deși auzi despre astfel de lucruri, nu te gândești niciodată... Sper ca lucrurile să se îmbunătățească.

Responziv pentru oameni și cărti

– Păi, n-au cum să se înrăutățească.

Ai auzit, Jasper? Nu va fi mai rău. Rămânem aici.

În bucătărie, mătușa fredonează „Bucurie, bucurie“, iar particulele de praf dansează în razele soarelui ca și când ar fi cuvintele pe de rost.

Sora numărul unu o șterge pe ușă afară și urcă în mașina decapotabilă a lui Scotty Davenport.

Eu mă feresc atunci când reverendul Lowey se năpustește ca o bufniță furioasă și le înhață pe surorile doi și trei, „plesnindu-le“ cu o rugăciune înainte să plece: „Iar acestor mielușele, atât de speriate de depravarea umană, dă-le putere și îndurare. Amin și iar amin“.

Ele străbat aleea, cu umerii proaspăt încărcați de păcatele tatălui nostru care nu este în ceruri.

Mătușa Dolores oprește mașina în locul liber de lângă bordură. Sora patru se îndepărtează țopăind.

– Hei, mătușă Dee, ai ales copacul Appleton!

Sora cinci se furișează afară pe ușă din dos fără să facă zgromot.

Domnul Mustăți aleargă după curcubeul proiectat pe covor de vaza scumpă. *Uite, Jasper, un semn, ca acela pe care i l-a trimis Domnul lui Noe.*

Spune-mi povestea cu barca, Hari.

Păi, într-o noapte, o bucată din lună a căzut în ocean. Canguri ne-au primit la bordul vasului Jewel al lui Jasper. Am navigat până în Kentucky, unde toți renii purtau pulovere albastre și...

– Hariet! Mătușa Elsie înclină fotoliul din catifea verde. Haide, ieși de-acolo. A venit doamna MacLaren. Unde ți-e haina?

– Acasă la familia MacLaren. Sub capul lui Jinxie.

– E ger azi. Un pulover cenușiu este sacrificat din fundul dulapului. Știi, am vrea să poți rămâne și tu la noi, însă nu ne putem ocupa decât de una, iar Jennah trebuie să locuiască

aproape de slujbă. Mătușa rulează mâncilele puloverului de trei ori cu degetele-i frumoase. Așa, cum e acum?

Lâna mă cam înteapă.

– Spectaculos, mătușă.

Când ajungem în gară, eu rămân în locul unde mi s-a spus să aștept. Deși nu pot vedea coada dragonului, o negreală îngrijorătoare îi țâșnește din nas în aer. *Aoleo, Jasper, tușește cum face bunicul înainte să se întâlnească cu brutarul.* Călătoria cu un tren ce seamănă cu un dragon cu nasul roșu îl încântă pe Jasper. Eu îl împing în jos. *Uiți ce grozăvie ne așteptă la destinație? Acte de nedescris asupra persoanei mele, ascultă ce-ți zic.*

Doamna MacLaren străbate în grabă peronul cu biletul și mă ia de mână ca să mă vârbe în pântecele dragonului.

– Urcă. Scara este pe jumătate cât mine, lucru care nu m-ar încurca dacă n-ar exista o situație sub rochia mea. Haide, Hariet, ești prea grea ca să te ridic.

Eu îi dau ascultare, săltându-mi trupul de opt ani.

– Dumnezeule, copilă, de ce nu porți chiloți?

– Jory a luat ultima pereche.

Fiind cea mai mică dintre șase surori, am învățat un lucru: te alegi cu ce rămâne, însă de cele mai multe ori nu îți rămâne nimic.

Ea îmi dă cincizeci de cenți.

– N-avem timp acum. Dacă vezi vreo băcănie, crezi că vei reuși să-ți cumperi o pereche?

Dacă pot călători de una singură din Montreal la Halifax, iar apoi la Sydney, pot să-mi cumpăr și chiloți. Vor fi roz... ba nu, verzi, cu floricele.

– Doamnă MacLaren?

– Da?

Luna ca de sare strălucește pe încălțăminte mea uzată când bat pasul pe scara de metal ca o dansatoare faimoasă de cancan.

– Spune.

– Tata este în burta unei balene ca Iona?

– Este undeva unde nu mai poate face rău nimănuil.

- Si dacă o să mă doară burta? **PO**
- Bea niște lapte cald și-o să-ți revii.
  - Doamnă MacLaren.
  - Ce mai e acum?
  - Lui Jinxie îi place cel mai mult să-i scarpini urechea albă.
  - De îndată ce mama ta se va pune pe picioare, o să-i scarpini chiar tu urechea. Du-te acum și caută-ți un loc.

Știi să citeșc, așa că știu că perforatorul de bilete din cupru este William. Jasper tremură în buzunarul meu. *Nu-ți fie teamă. Domnul Perforator nu-i decât o morsă cu o cutie de biscuiți fișoasă pe cap.*

– Biletul, domnișoară.

Eu îmi vâr mâna în sacul bunicii a cărui curea s-a rupt și scotocesc în căutarea biletului printre minge colorată, cutia de chibrituri care îi servește drept pat lui Jasper, peria de dinți, sticluța cu cenușă și mănușile croșetate de bunica.

– Ai în față o călătorie lungă, domnișoară. Te așteaptă cineva în Halifax?

– Nu. Mătușa Corupția Morală mă va lua din Sydney.

– Cine?

– După ce surorile mele au fost împărțite care încotro, doar ea a mai rămas. Simt că mă scap de o greutate care-mi apasă pieptul. Mărgelele. Sunt probleme mari cu ele.

– Nu e nicio problemă cu mărgelele, domnișorică. Linis-teește-te. Te așteaptă un drum lung, însă nimic nu se compară cu peisajele de octombrie pe care le poți admira din tren ca să treacă timpul mai repede.

Morsele au mustăți minunate și multă bunătate ascunsă în cutedele pielii. Îmi dau la o parte șuvițele rebele care mi se desprind mereu din impletituri.

– Aveți copii?

– Trei fete și un băiat.

Mare dezamăgire, Jasper. Nu-și va mai dori încă o fată.

O oprire îi face pe călători să își ocupe locurile în grabă. Un bursuc în costum verde, o siameză cu blană mătăsoasă, care își

trece coada care miroase a *parfum d'lilac* pe sub nasurile celor-lalți de pe culoar. O doamnă castor care poartă o vestă în carouri riscă și se aşază lângă o Hariet pe jumătate dezbrăcată. Nu că doamna ar avea dinți mari, este doar genul acela prevăzător, care s-a gândit să pregătească un prânz copios, plus că știe multe despre stăvilare și că prea multe conuri de hârtie pline cu apă o să mă facă să explodez.

– Haide, drăguță, toaleta este pe-aici.

Niciodată nu am mai gustat ceva mai delicios ca umplutura pe care a uns-o doamna Castor între două felii de pâine.

– Mulțumesc, doamnă, este spectaculoasă.

– De unde ești?

– Cea mai mare parte din viață mi-am petrecut-o în casa cu surori.

– E un fel de mănăstire?

– Nicidcum. Nu există măicuțe cu părul cărunt și cu rigle în mâna. În casa cu surori, June reprezintă pereții. Jory, acoperișul. Jillianne, podeaua. Jennah, fereastra, unde flutură perdelele. Iar Jacquie este ușa galbenă. Jasper și cu mine ne cuibărim înăuntru și spunem povești.

– Da, sunt convinsă de asta. Ea își linge batista și îmi șterge muștarul de pe obraz. Ești prea mică să călătorești singură.

– Mama s-a îmbolnăvit de isterie. Jennah stă la mătușa Elsie. Bunica are grija de June și de Jacquie. Mătușa Dolores a ales-o pe Jory. Jillianne și câinele meu stau la doamna MacLaren. Însă Jasper a venit cu mine.

– Jasper e fratele tău?

– Nu, doamnă, căluțul meu de mare.

– Lasă-mă să ghicesc, te cheamă Jane sau Jessie?

– Trebuie să fiu un Joshua. Toată lumea spunea că dacă i se mai naște o fată, tata va avea un sirag de nestemate.

– O, înseamnă că te cheamă Jewel¹.

¹ Nestemata (n.tr.).

Nu, Hriet. Cu un „r“. Mama a încurcat actele pe motiv că am secat-o de puteri.

Pun rămășag că pe tatăl tău îl cheamă Harold.

Nu, Vincent.

Și el unde e?

Ăăă... închis într-o închisoare din Turcia.

De ce?

Pentru... braconaj de tigri.

Serios?

Nu-i spune că a vărât o dropie în cuporul lui Jacquie, altminteri nu vom mai primi nicio negresă.

Ce s-a întâmplat, de fapt, a fost că... a venit un val mare, iar el s-a înecat încercând să-mi salveze căinele care a căzut în apele râului Saint Lawrence. Jinxie a fost adus la mal în aval, iar o vidră uriașă l-a tras pe Vincent în larg.

O negresă mi-a aterizat în mâna drept consolare.

Și tu unde vei sta?

La mătușa Mary Catherine și la prietena ei. Mănâncă fetițe ca pe burrito cu fasole, însă toată lumea s-a săturat deja de mine. Aveți copii?

Doamna Castor desface un album-acordeon cu poze care înfățișează copii dansând balet și suflând în lumânările de pe tort. Fotografile mă întristează, Hriet cu un „r“ și-ar fi dorit să nu fi înfulecat cea de-a doua negresă.

Hai să te instalăm ca să te simți confortabil peste noapte.

Morsa William pregătește așternutul pe două locuri cu niște cearșafuri care nu miros a urină sau muci și o pernă cu pene atât de umflată, încât o mie de rațe sălbaticice cred că stau golașe pe undeva. Îmi dă trei digestive și lapte Cald. Pe partea rozalie a mâinii lui ciocolatii scrie: 1961.

Știi ce înseamnă asta, domnișorică?

Este anul de grație?

Privește mâna bătrânlui William. Și-o întoarce. Vezi?

Lumea se poate întoarce cu susul în jos, însă anul acesta nu se

schimbă. Ne așteaptă un viitor bun. Bătrânlul William prevede asta.

Prevedeți și un magazin de unde pot cumpăra chiloți cu cincizeci de centi?

Mâine vei avea la dispoziție o oră între trenuri și știu locul potrivit. Așază-ți capul aici ca să vezi cerul când te vei trezi.

Atunci când călătoresc cu un dragon care străbate kilometri întregi, lăsând în urmă locul de unde vii, nu există nimic mai plăcut decât să ascultă o morsă cântând.

Există un loc pentru tine, undeva. Liniște, și pace, și chiloți. Ia-mă de mâna și-ți vom cumpăra o pereche...

Doamna Kramer de la Magazinul Universal Kramer este o găină care cloncănește despre situația mea. Noua mea pereche de chiloți este albă cu o floricică roz și o fundiță verde, așa că am tot ce mi-am dorit.

Scumpo, e prea frig în Sydney în această perioadă a anului ca să umbli cu picioarele goale. Punte-ți ciorapii ăștia de lână.

Îmi trage pe picioare niște ciorapi aşa cum își trage pe mâini mănușile doctorul Herbert.

Ar fi plăcut să trăiescă sub aripa protectoare a unei găini.

Aveți copii, doamnă Kramer?

O grămadă.

Oh. Îi intind monedele de cincizeci de centi. Pot să vi-i trimitem și pe restul odată ce mă voi instala.

Ea ia o monedă.

Ajunge asta, îți rămâne mărunțis pentru ceva dulce.

Morsa William îmi îndeasă în sacul de mâna un sendviș.

Trenul acesta te va duce direct la Sydney.

Eu îl îmbrățișez cu căldură.

Mulțumesc, domnule. Mă bucur enorm că v-am cunoscut.

Ascultă-l pe tovarășul tău de drum.

Jasper?

– Te va conduce la alesul inimii tale. Îmi încheie nasturii de la jeseu. Unde ți-e locul.
Respect pentru oameni și cărți

Acum că șezutul îmi este încălzit de ciorapii albaștri de lână, sunt pregătit să înfrunt orice, chiar pe diavolul însuși. Cu ochii mari, caut un lup sau un șarpe.

– Bună, drăguțo. Ea se furișează prin spatele meu. Eu sunt Mary. Ce-ai mai crescut!

Deși s-a transformat într-o făptură blandă, Hriet Appleton știe ce zace în acea *ființă drăgălașă*.

– Sub jeseul acesta sunt mai sfrijită decât o nevăstuică infometată. Doctorul Herbert zice că nu mi-a mai rămas cine știe ce carne pe oase și de bună seamă că am slăbit.

– Valiza ți-e înăuntru?

– N-am adus mare lucru cu mine.

– Tremuri. Haide, am o pătură în portbagaj.

Oricât de mult mă străduiesc să înghit, prânzul mi se adună în gât și aterizează la o aruncătură de băt de pantofii roșii ai mătușii.

– Ești în siguranță aici, îți promit. Ea îmi oferă o batistă. Haide să-i cunoști pe verișorii tăi.

– Ai copii?

Trei cătei sar vioi din portbagaj.

– Ei sunt Hoover, Cork și Wabi-sabi.

– Pot sta în spate cu ei?

– Drumul e puțin cam accidentat, însă lui Wabi îi place să stea în față. Stai să-ți dau o găleată în caz că te va deranja iar stomacul.

Se mișcă lin, ca un fluture care zboară deasupra unei flori. Părul îi atârnă într-o coadă groasă până la fund, iar șuvițele desprinse din ea parcă danseză în loc să o deranjeze.

– Dacă ești sora mai mare a mamei, cum se face că ești mai Tânără?

– Mama ta a trecut prin multe greutăți.

Wabi își ține o ureche ridicată, iar blana ei neagră are pete albe, ca de vopsea.

– Ar putea dormi cu mine?

– O să-ți încălzească patul înainte de culcare.

Uneori mă întreb unde i-a dispărut mamei zâmbetul, iar acum îl văd pe fața mătușii Mary.

În timpul călătoriei lungi, Jasper își înfășoară coada în jurul unei șuvițe rebele și e cât pe ce să-mi deșurubeze capul de gât. *Uite, acolo! Mmm, simți miroslul? O, ce-o fi?*

– Te simți bine, Hriet?

– Creșteți nestemate aici?

– Ce vezi acum sunt razele soarelui care se reflectă în ocean. Întâmplarea face că acesta se află în curtea din spatele casei noastre.

În față, un acoperiș vopsit pe un hambar mare și cenușiu arătat de parcă tinicheaua ar fi fost înlăturată ca să le îngăduie peștilor să înoate pe cer. *O, nu ți-ar plăcea să locuim aici? Ca și când zeii ne-ar fi auzit, camioneta virează pe o alei. Ne întâmpină o casă din piatră, cu ferestre ca niște ochi. Jasper își lipeste nasul de parbriz. Privește, are o ușă galbenă.*

– Am ajuns.

– Seamănă... seamănă cu casa cu surori.

– Asta unde-i?

– În interiorul camerei încuiate.

Ea îmi mângâie părul ca și când ar ști totul despre exterioare și interioare.

Jasper, undeva fierbe o oală, asta-i sigur.